

at kunde man faa et Tilsagn, f. Eks. fra Nationalbanken, om, at en af dens Direktører var villig til at være Formand for dette Sparekasseraad, skulde det være mig en stor Behagelighed. Jeg ser ikke rettere, end at man vilde kunne have megen Nytte af den Indsigt, som derved tilførtes Sparekasseraadet, og det vilde jeg lægge stor Vægt paa og anse for meget gavnligt og godt.

I øvrigt vil man jo anføre mod det Forslag, som her er fremsat, at det let vil kunne medføre, at der gaar Politik i Sparekasseraadet. Hvis det skal vælges af Folketing og Landsting efter Forholdstalsvalgmaaden og med kun 4 Medlemmer for hvert Ting, kan man jo regne ud, at Forholdet nu vil blive det, at et af de store politiske Partier vil være i født Majoritet, og det, finder man, vilde være ubehageligt. Ja, under een Forudsætning vilde det være det, nemlig at Pengene ogsaa drev Politik, at der var Forskel paa Venstrepenge og Højrepenge, men det tror jeg ikke, der er. Jeg tror ganske sikkert, at Penge, hvad enten de ere Venstrepenge eller Højrepenge, ville administreres lige godt og lige forsigtigt og opnaa den samme Rente, som de fornuftigvis kunne opnaa. Jeg tror derfor, at f. Eks. den Tanke er ganske umulig, at et paa denne Maade sammensat Sparekasseraad skulde kunne sætte Renten for lavt ned, hvad nogle ere bange for. Det er jo ganske umuligt, thi hvis man kom ned under et vist Punkt, som naturligvis maatte rette sig efter Forholdene i det givne Øjeblik, saa vilde Folk ikke komme med deres Penge til Sparekasserne, men de vilde købe Aktier eller 4 eller 3½ pCt.'s rentebærende Papirer for dem, hvad de nu kunde faa. Der er i Sparekasservirksomhed som i al anden Virksomhed en Finfølelse, som tilsiger, hvor langt man kan og bør gaa. Man behøver saaledes ikke at risikere noget derved, og da jeg har den Anskuelse, at med Hensyn til Pengespørgsmaal er Venstre og Højre ganske ens, kan jeg ikke se, at der er nogen Fare ved den Forholdsregel, her er foreslaaet, og jeg har, som jeg sagde før, ogsaa været med til at vedtage, at Forslaget skulde indbringes i den Skikkelse. Skulde det imidlertid være muligt at finde en bedre og mere tilfredsstillende Ordning, og skulde denne Ordning kunne vinde Tilslutning fra anden Side, vil jeg gerne gaa med dertil, thi min Hovedbestræbelse er at faa noget ud af denne Lov, som jeg anser for meget nyttig og meget vigtig.

Jeg skal dog tillade mig at gøre et

Par Bemærkninger om Redaktionen. Det er Ting, som jeg først er bleven opmærksom paa senere, og som jeg straks vil nævne, for at der kan blive taget Hensyn dertil ved Sagens videre Behandling. I § 1 i den trediesidste Linie er det forudsat, at der ikke maa tages mere end den fastsatte Maksimal-Sparekasserente „for noget efter denne Lovs Ikrafttræden stedfindende Indskud“ i de paagældende Sparekasser og Bankinstitutter. Det er imidlertid umuligt at sige det paa denne Maade, at der fra det Øjeblik, Loven træder i Kraft, ikke maa tages højere Rente end Maksimal-Sparekasserenten, thi der eksisterer ikke nogen Maksimal-Sparekasserente i det Øjeblik, der skal først vælges et Sparekasseraad, og derefter skal Maksimal-Sparekasserenten fastsættes af dette Raad. Der maa nødvendigvis her foretages en Redaktionsændring, men jeg er enig med den ærede Forslagsstiller i det andet Ting om Affattelsen deraf, saa det ville vi vistnok let kunne komme ud over. — Dernæst skal jeg bemærke, at det vilde være nyttigt og hensigtsmæssigt, at der føjes en Bestemmelse til § 4. Der er nemlig, som ærede Medlemmer ville have lagt Mærke til, en Bestemmelse om, at Sparekasseraadet kan tilstede Afvigelse fra den til enhver Tid gældende Maksimal-Sparekasserente, for saa vidt angaar Tyendeparekasser og Skolesparekasser. Man har altsaa Ret til at give en Bonus eller Præmie til saadanne Sparekasser, som der ere nævnte, men der er en anden Art af Sparekasser, som ogsaa bør komme ind under dette Begreb, nemlig saadanne Sparekasser, som have særlige Afdelinger for Forsørgelse, altsaa saadanne, i hvilke der opspares Penge i Forsørgelsesøjemed, som derfor netop ikke have den Egenskab, at man kan sætte dem ind i Dag og tage dem ud i Morgen, men som ere indsatte i et bestemt Øjemed for at skaffe vedkommende en Forsørgelse. Man kunde f. Eks. ligefrem tilføje følgende Ord: „samt for saa vidt angaar Indskud i Forsørgelsesøjemed i Sparekassers eller Bankers Forsørgelsesafdelinger“. Jeg skal forbeholde mig nærmere at komme tilbage til dette under Sagens videre Behandling. — Jeg tillader mig at slutte med meget stærkt at anbefale ærede Medlemmer af dette Ting at stemme for dette Lovforslag og bidrage af al Kraft til, at vi maatte kunne faa noget ud af det i denne Samling.

Koch: Det ærede Medlem, som nu satte sig, indledede sit Foredrag med en